

Впровадження дистанційного навчання в Україні не можна назвати повністю ефективним. Ця система навчання, як і будь-яка інша, має свої переваги і недоліки.

Серед основних переваг впровадження інформаційно-комунікаційних технологій дистанційного навчання можна назвати наступні:

- можливість обирати зручний час для навчання;
- доступ до навчальних матеріалів у будь-який час і у будь-якому місці;
- можливість одержати освіту, не залишаючи місто чи країну;
- можливість спілкуватися за допомогою телекомунікаційного зв'язку в режимі онлайн;
- використання в освітньому процесі новітніх інформаційних технологій.

Дистанційна форма є досить гнучкою, тому за допомогою неї можна підлаштувати навчання індивідуально під кожного учня. Для учнів, що навчаються вдома з певних причин, зокрема проблеми із здоров'ям, таке навчання може бути основним [3].

Серед недоліків використання дистанційних технологій навчання можна назвати такі:

- невизначеність базового рівня знань учнів перед вивченням нового матеріалу;
- відсутність повного контролю за процесом здобування, якістю і рівнем знань;
- результативність навчання напряму залежить від праці учнів і їхнього прагнення до самоосвіти.

Висновки

Інформаційно-комунікаційні технології дозволяють зробити навчання більш інтенсивним, ефективним за рахунок реалізації можливостей мультимедіа навчальних систем до дієвого й наочного подання навчального матеріалу; індивідуалізувати навчання для максимальної кількості учнів та; створювати сприятливу атмосферу для спілкування; призводить до суттєвих змін у методах і організаційних формах навчання.

Система дистанційного навчання в Україні перебуває на етапі становлення та удосконалення, однак за умови поєднання прогресивних форм та методів дистанційної освіти з кращими технологіями та методами форм класичного навчання, використання світового досвіду вона може мати багато перспектив.

Література

1. Кухаренко В.М., Рибалко О.В., Сиротенко Н.Г. Дистанційне навчання. Умови застосування. Дистанційний курс. За ред. Кухаренко В.М. – Харів: Торсінг, 2020. – 320 с.
2. Демида Б., Сагайдак С., Копил І. Системи дистанційного навчання: огляд, аналіз, вибір // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Комп'ютерні науки та інформаційні технології. – 2014. – № 694. – С. 98–107.
3. Варзар Т.. Дистанційна освіта в сучасній освітній діяльності. /Т. Варзар //Українознавство. – 2005. –№ 1. – С. 116–119.

Возняк А.В.

доцент, кандидат технічних наук, доцент
Криворізький державний педагогічний університет

ПЕДАГОГІЧНА ІННОВАТИКА ЯК ОЗНАКА СУЧАСНОЇ ОСВІТИ

XXI століття – це час кардинальних змін у світі та модернізації всіх сфер його соціального життя. Головними аспектами соціального розвитку XXI століття є: динамічність, технологічність і інформаційність та інтегративність. Відомо: для того, щоб суспільство знаходилося на висоті існуючих перед ним завдань, потрібна його освіченість, потрібна освічена, самостійна, ініціативна, громадські активна особистість. В цьому сенсі однією із важливих передумов цивілізованого людського існування є сучасна система освіти. Перед освітою з'являються нові завдання. А їх вирішення має важливе значення не тільки для розвитку освіти, а й для майбутнього суспільства в цілому.

Щоб прийняти існуючі історичні виклики XXI століття, освіта повинна бути націленою на майбутнє, на розв'язання проблем нового століття, розвиток ключових компетенцій

вихованців, формування в них нової культури, нових способів мислення та діяльності. Отже, нині створюється нова педагогіка, характерною ознакою якої є інноваційність – здатність до оновлення, відкритість новому. Педагогічна інноватика полягає в постійному пошуку та впровадженні нових максимально ефективних технологій навчання та виховання, результатом яких має бути формування активної, діяльної, творчої особистості, яка вміє аналізувати та долати будь-які труднощі. Вона спрямована на забезпечення відповідності навчально-виховного процесу і його результатів вимогам суспільства, що спонукатиме до постійного оновлення змісту і форм навчання та виховання [1]. Педагогічна інноватика має на маті змінення уявлень про сутність результатів освіти, які пов'язані з визнанням того, що засвоєння певної суми предметних знань, умінь і навичок здобувачами освіти є явно недостатнім для повноцінного і успішного життя та професійної діяльності людини. Самостійна, підприємлива, комунікабельна, відповідальна, толерантна, яка вміє самостійно бачити та вирішувати проблеми, постійно опановувати нове, ефективно працювати у команді - ось ті особистісні якості, якими має володіти сучасна людина, щоб реалізувати себе і бути успішною. Таким чином, створення педагогічних нововведень, їх оцінки та освоєння педагогічним співтовариством, використання та застосування на практиці - це і є основні завдання педагогічної інноватики. Інноваційне навчання стимулює новаторські зміни в соціальному середовищі. Воно орієнтоване на формування готовності особистості до динамічних змін у соціумі за рахунок розвитку здібностей до творчості, а також здатності до співробітництва з іншими людьми. Ці тенденції свідчать, що головною функцією освіти є розвиток людини. З урахуванням цього пріоритетними завданнями сучасної освіти є навчання навчатися, навчання працювати [2]. Суспільству майбутнього потрібні люди, з актуальними знаннями, гнучкістю та критичністю мислення, творчою ініціативою, високим адаптаційним потенціалом. Не менш важливими будуть такі їх якості, як висока моральність, особистісна відповідальність, внутрішня свобода, налаштованість на максимальну самореалізацію, здатність досягти високої мети раціональним шляхом. Найзначущішою особливістю сучасної системи освіти є співіснування двох стратегій організації навчання – традиційної та інноваційної [3]. Основу і зміст інноваційних освітніх процесів становить інноваційна діяльність, сутність якої полягає в оновленні педагогічного процесу, внесенні нововведень у традиційну систему, що передбачає найвищий ступінь педагогічної творчості. Основними векторами педагогічної інноватики є:

- створення навчальних середовищ, які дозволяють використовувати сучасні засоби: мультимедіа, електронні підручники, онлайн платформи тощо;
- освоєння сучасних засобів комунікації для обміну інформацією (комп'ютерної мережі, відеоплатформ, супутникового зв'язку);
- навчання орієнтування в зростаючій інформаційній просторі;
- розвиток та покращення дистанційної освіти;
- залучення навчальних закладів до міжнародного співробітництва;
- виховання особистості, відкритої до діалогу з представниками інших країн;

Найефективнішим навчання стає тоді, коли здобувач виявить максимальну активність, а учитель – активніше користуватиметься функцією консультанта та організатора навчального процесу [4]. У процесі навчання доцільно використовувати методи за яких: у здобувачів освіти розвивається бажання творчого зростання, продуктивної праці, прагнення до активних дій, досягнення успіху і мотивування власної поведінки. Отже, найголовнішою умовою навчально-виховного процесу є його особистісна зорієнтованість, спрямована на те, щоб кожний вихованець став повноцінним, самодостатнім, творчим суб'єктом діяльності, пізнання, спілкування, вільною і самодіяльною особистістю [5]. Орієнтація на особистісну сутність людини, прагнення звільнити її від одноманітності в суспільному бутті і особистісному розвитку домінують у сучасній теорії і практиці виховання та навчання.

Особистісно-орієнтовану педагогіку називають інноваційною. Таким чином, в педагогіці інноватику варто розглядати як реалізоване нововведення в освіті – у змісті, методах, прийомах і формах навчальної діяльності та вихованні особистості.

Література

1. Гетьман О. П. Майбутнє України – в наших руках / О. П. Гетьман // Шкільна бібліотека. – 2015. – № 8. – С. 33-34.
2. Солова В. М. Інноваційні підходи до системи виховання / В. М. Солова // Позакласний час. – 2012. – № 4. – С. 27-29
3. Гукова О. О. Традиційні та інноваційні форми методичної роботи у школі : [дистанц. тренінг: заняття № 3] / О. О. Гукова // Всесвітня Література та культура в навчальних закладах України. – 2014. – № 10. – С. 15-21.
4. Інноваційні процеси в освіті: загальна характеристика і тенденції розвитку // Шкільна бібліотека. – 2008. – №6. – С. 40.
5. Інноваційні технології інформаційного забезпечення навчально-виховного процесу // Шкільна бібліотека плюс. – 2008. – №11/12. – С. 3-43.

Воронова Н.С.

доктор педагогічних наук,
доцент кафедри філософії, історії та соціально-гуманітарних дисциплін
ДВНЗ "Донбаський державний
педагогічний університет" (м. Слов'янськ)

Єлізарова В.

здобувач ступеня вищої освіти "бакалавр"
спеціальності "014 Середня освіта (трудове навчання та технології)"
ДВНЗ "Донбаський державний
педагогічний університет" (м. Слов'янськ)

ВІЗУАЛЬНА КУЛЬТУРА ЯК ЧИННИК ЦИФРОВІЗАЦІЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ

Проблема цінності візуальної культури в мистецтві займає надзвичайно важливе місце в культурологічному дискурсі. Важливим аспектом при вивченні цінностей в сучасності є вплив технічних нововведень як на матеріальну, так і на духовну культуру. Засоби відтворення, зберігання і передачі інформації змінюються так швидко, що людський мозок не завжди здатний швидко перебудуватися під ці нововведення, і суспільство опиняється в ситуації, коли якась його частина просто не встигає за прогресом. Інша ж частина соціуму, швидко опановуючи гаджетами, ноу-хау, стає носієм нових культурних кодів: змінюються способи їх спілкування, інтереси, захоплення, процеси навчання. Таким чином, утворюється певний культурний розрив між зазначеними соціальними групами.

Вплив цифрової культури на художню творчість в ХХІ столітті складно переоцінити. Застосовуються вони скрізь: при редагуванні фотографій, створенні скульптури за допомогою технології швидкого прототипування, квантовій зйомці (без використання камери). Навіть "традиційні" живописці часто створюють попередні ескізи на комп'ютері, а вже потім працюють на полотні. Цифрові технології наділяють зображення новими властивостями, які дозволяють трансформувати його до нескінченності. Раніше візуальна інформація була фіксованою, тобто залишалася незмінною, але незважаючи на те що кінематограф мав на увазі монтаж-поєднання декількох зображень. Переклад в цифрову форму дозволяє перетворювати окремі фрагменти відображення за допомогою комп'ютера.

Фаза творчого розквіту в технологічних медіа настає, коли цифрова культура розвивається настільки, щоб дозволити творчій людині реалізувати своє бачення, або навпаки, ступінь розвитку художнього уявлення дозволяє використовувати нову технологію. У живописі і скульптурі змінними є концепції і методи вживання матеріалів. У цифровому